

Írta:

2012. január 27. péntek, 07:22

Az 1956-os történelmi események során, a becslések szerint mintegy kétszázezren hagyták el az országot. A többségük politikai meggyőződésből tette mindazt. Legalábbis a visszaemlékezések szerint így történt. Aztán egyesek komoly karriert futottak be, míg mások, hosszabb-rövidebb időn belül visszatértek.

A vasfüggöny egyszer mégis leomlott, szerencsére csak keveseket temetett maga alá. Most, illetve már évek óta mehet mindenki, amerre lát. Európai polgárok lettünk, munkát vállalhatunk, méghozzá legálisan, a nyugati végeken is.

A magyarok közül a bátrabbak, az elkeseredettebbek, a kiutat keresők táborából számosan vélték úgy, boldogulásuk helyszíne Nagy-Britannia lehet. Szökni sem muszáj, bármikor lehet utazni, dolgozni, gazdagodni, szegényedni, kinek-kinek tehetsége, szerencséje szerint.

Egymástól függetlenül, két pécsi ismerőssel is sikerült összefutnom, az elmúlt napokban. A szabadságukat töltötték itthon, aztán mentek újra, a korábban elátkozott kapitalizmusba. Ahol szerintük kiszámíthatóbb a lét, a szabályok egyszerűbbek, tisztábbak. Hiába, komolyabb hagyományokkal bírnak a műfajban, mint mifelénk.

Egymást ugyan nem ismerték, egyetlen dologban azonban egyetértettek.

Írta:

2012. január 27. péntek, 07:22

Ami egy kissé mellbevágó volt. Mégpedig abban: csak magyarokkal ne kelljen együttműködni. Mert, amíg a lengyelek, pakisztániak, Jamaicából származók segítik egymást, addig a mieink csak azt lesik, ki hány fontot keres óránként, hetenként, havonta.

Egy vadabb vélemény szerint, a mi honfitársaink csak azt lesik, miképpen lehet a munkát úgy megfogni, hogy azért ahhoz más is jól odaférjen. Olyan is akad, aki azt nézi, mit lehetne a cégtől hazavinné, csak úgy, „okosban”. Nem ellopni, csupán afféle szocialista módon privatizálni.

Jelenleg tehát így állunk, ami persze két vélemény, de mindenkit nem hallgathattunk meg. Csekély elemszámmal ugyan, ám szomorú a kép, amit magunkról rajzoltunk meg. Még hozzá nem történelmi időkben!